

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ'.—Φύλ. 13 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 16 ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1916 * ΑΡΙΘΜΟΣ 595

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δ. ΑΣΤΕΡΙΩΤΗΣ Νεοελληνικά γράμματα.
Δ. ΒΟΥΤΥΡΑΣ Μία επιθυμία.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ Θυμός.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ Στη συζία.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ. Ἡ μπαλάδα τῆς φυλακῆς τοῦ Ρίντιγγ (μετάφραση Καρθαίου).

Γ. ΣΚΛΗΡΟΣ Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «Κοινωνικὸ μας ζήτημα»

Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ Πλάι στὴν ἀρχὴ (συνέχεια).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.—ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ.—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

Η ΜΠΑΛΛΑΔΑ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΟΥ ΡΙΝΤΙΓΓ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΥ

Ἡ Μπαλλάδα τῆς Φυλακῆς τοῦ Ρίντιγγ εἶναι τὸ τελευταῖο ἔργο τοῦ Ὁσκά Ουάιλδ, ποῦ, μαζί μὲ τὸ De Profundis, μᾶς παρουσιάζει μὲ τὴ μελαγχολικὴν ἀπλότητά της καὶ τὸ χριστιανικόν, ἀσκητικὸ τόνο τῆς μιᾶς συγκινητικῆς ἀντίθεσης ἀπέναντι στὰ παλαιότερα πολύχρωμα καὶ φωτόγαρα ἔργα του. Γραμμένα καὶ τὰ δυὸ ὅστερ' ἀπὸ τὴν καταδίκη του (1895) ποῦ τὸν ἔφερε γιὰ δυὸ χρόνια στὴ φυλακὴ, δείχνουνε τὸ ὑπνῆμα μιᾶς ψυχῆς ποῦ γιὰ πολὺν καιρὸ εἶχε ξεχαστεῖ μὲς στὸ μεθύσι τῆς χαρούμενης καὶ εὐκολῆς ζωῆς, ἐνὸς ἀνθρώπου ποῦ δὲ ζητοῦσε τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνο πῶς νὰ γευτεῖ ὅλες τὶς χαρὲς καὶ ὅλες τὶς ὁμορφίες της.

Ἡ Μπαλλάδα εἶν' ἓνα ποίημα ποῦ ὁ ποιητὴς του τὸ ἔζησε μέσα στὴ φυλακὴ μὲ τὴν καταναγκαστικὴν ἐργασία, ὅπου ντυμένος στὴ σταχτερὴ στολὴ τοῦ καταδίκου, κουρεμένος σύρριζα, ἐδούλευε μαζί μὲ τοὺς συντρόφους του, ξαίνοντας καννάβινα σκοινιά, ὅπως συνηθίζεται στὶς ἀγγλικὲς φυλακὲς, γυρίζοντας τροχούς, πλένοντας τὰ πατώματα, σπάζοντας λιθάρια, ράβοντας καὶ τραγουδώντας. Εἶναι ἓνα ἔργο τέχνης καὶ μαζί μιᾶ φωνὴ διαμαρτυρίας καὶ κατηγορίας ἐναντίο στὶς ἰδέες καὶ τὰ συστήματα τῆς κοινωνίας, ποῦ τόσο πικρὴ πείρα εἶχε λάβει.

Τὴ Μπαλλάδα τῆς Φυλακῆς τοῦ Ρίντιγγ τὴν ἔγραψε τὸ 1898, δηλαδὴ κἄνα χρόνον ἀφοῦ βγήκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ, καὶ τὴν ὑπόγραψε, ὅχι μὲ τὸ ὄνομά του, μὰ μὲ τὸν ἀριθμὸ ποῦχε ὡς κατάδικος: C. 3. 3. Εἶναι ἀφιερωμένη: Στὴ μνήμη τοῦ C. T. W. ἄλλοτε στρατιώτη τοῦ Συντάγματος Ἰππικοῦ τῆς Βασιλ. Φρουρᾶς, ποῦ κρεμάστηκε στὴ Φυλακὴ τοῦ Ρίντιγγ, Μπέρκσαϊρ, στὶς 7 τοῦ Ιουλίου 1896.

Ὁ Ὁσκά Ουάιλδ γεννήθηκε στὸ Λουβλίν το 1851 καὶ πέθανε στὸ Παρίσι τὸ 1900.

Τὴν αἰλικὴ στολὴ του πιά δὲ φόραγε.
Τὴν κόκκινη σὰν αἷμα καὶ κρασί,
Γιατὶ ἦταν αἷμα καὶ κρασί στὰ χέρια του
Ὅταν τὸν ἤβραν δίπλα στὴ νεκρή,
Τὴ δόλια του ἐρωμένη, ποῦ στὴν κλίνη της
Τὸ θάνατο ἀπ' τὸν ἴδιον εἶχε βρεῖ.

Μέσα στοὺς ὑποδίκους περπατοῦσε
Μὲ κάτι ροῦχ' ἀπὸ ἀλατῆς χοντρά.
Ἐναν κοῦκο φοροῦσε στὸ κεφάλι
Καὶ βίδιζε μὲ βήματ' ἀλαφρά.
Μὰ ποτές μου δὲν εἶδ' ἄλλον κανένα
Τὸ φῶς μὲ τέτοιον πόθο νὰ θωρᾷ.

Ποτές μου δὲν ἀπάντησ' ἄλλον ἄνθρωπο
Νὰ βλέπει ἔτσι μὲ μάτι ποθεῖν
Πρὸς τὴ γαλάζια στέγη ποῦ ὀνομάζουμε
Στὴ φυλακὴ οἱ κατάδικοι οὐρανὸ,
Καὶ πρὸς τὰ συννεφάκια ποῦ ἀρμενίζανε
Μὲ τὰ πανιά τους ἀπ' ἀσήμε ἀγνόν.

Μ' ἄλλες μαῦρες ψυχὲς γὼ περπατοῦσα.
Σὲ μι' ἄλλη συντροφιά ἤμουν θλιβερή,
Καὶ μέσα μου ἀρωτοῦσα ἂν ἦταν τάχα